

Оцінка іміджу відбувається за використання досвіду, ціннісних орієнтацій, загальноприйнятих норм, принципів. Оцінка та спосіб мають умовні концептуальні розбіжності й нерозривний зв'язок.

Фахівці з менеджменту визначили сукупність ключових факторів, які впливають на рівень ефективності управління іміджем організації: фінансова надійність, популярність, офіційна політика, підтримка іміджу, елементи фірмового стилю, корпоративна культура та філософія, рівень професіоналізму персоналу, відношення з аудиторією іміджу, комплекс маркетингових комунікацій, спектр додаткових послуг, територіальне місцезнаходження, якість наданих послуг, попередній досвід спілкування з підприємством, досвід роботи на ринку.

Таким чином, сьогодні імідж, з одного боку, є неодмінною умовою і одним з найважливіших чинників успіху в будь-якій сфері діяльності, а з іншого – його формування стикається з проблемами як об'єктивного, так і суб'єктивного характеру.

В умовах подальшого інтенсивного розвитку інформаційно-комунікаційного сектора життєдіяльності суспільства зростає роль іміджу в забезпеченні успішного функціонування будь-якої організації або окремо взятої особистості. Імідж стає не тільки образом для певної аудиторії, а й надзвичайно важливим інформаційним продуктом, яким розпоряджається все суспільство.

Як правило, імідж розуміють як особливе індивідуальне обличчя компанії, але імідж – це цілісне утворення, одночасно звернене як до зовнішнього світу (чим зазвичай і обмежуються, говорячи про імідж), так і усередину компанії.

Носовский Д. Е., Ставицкая К. Н., студенты
архитектурного факультета,
Науч. рук. – **Проценко О. П.** д-р филос. наук, проф.
*Харьковский национальный университет
строительства и архитектуры, Украина*

ЧЕЛОВЕК В КУЛЬТУРНОМ ЛАНДШАФТЕ СОВЕТСКОГО ГОРОДА

Обращение к исследованию жизни людей характерно для современной гуманитарной науки и является важнейшей частью социокультурных дисциплин. Непосредственно городской ландшафт, улицы, площади составляют способ управления человеческими желаниями и поведением.

Для каждой исторической эпохи было характерно определенное мировоззрение, определенный тип мышления. Философские взгляды того или иного периода находят свое выражение в культурном ландшафте городов, в их архитектуре. Как правило, каждый новый стиль не уничтожал предыдущие, а являлся неким «слоем», дополнением в развитии общества,

мышления, архитектуры. Прошлое является базисом архитектуры современной. В связи с этим стала появляться такая архитектура, которая не стремится создавать принципиально новые формы. Она вынуждена подстраиваться под уже существующее, приспосабливаться ко вкусам и желаниям нынешнего общества. Архитектура пребывает в состоянии утраты ценностей, которое обуславливают гротескные, дисгармоничные, в пределах общего архитектурного ансамбля, отдельные здания и сооружения. Здание не требует постоянства, как не могут быть постоянными желания общества. Из этого всего можно сказать, что современное состояние общества еще не получило окончательного и четкого определения основных моментов, которые его характеризуют.

По интенсивности творческих поисков архитектура Страны Советов, пожалуй, не имеет равных в истории архитектуры XX в. Быстрые изменения общественно-экономических условий в первые годы советской власти заставляли архитекторов уделять большое внимание перспективным, по их мнению, проблемам.

После первого же послереволюционного десятилетия, архитектурная жизнь которого развивалась на фоне трагических событий – гражданской войны, интервенции, голода, разрухи и террора и, даже несмотря на происходившие в стране коренные социально-экономические и политические изменения, не принесшие, по большому счету ничего, кроме ремонта и реконструкции разрушенных зданий и сооружений, а также многочисленных фантастических проектов дворцов для рабочих, рабочих городков, монументов революции, наступили 30-е, ускоренные темпы индустриализации которых превратили страну в огромную строительную площадку. Именно в 30-е годы с усилением власти и возникновением необходимости заставить людей трудиться на благо общества в трудных условиях в надежде на светлое коммунистическое будущее, начинает работать мощная индустрия пропаганды. Архитектура становится одним из главных ее выразителей через декоративные детали, скульптуру и само построение сооружений.

Одним из таких проектов, направленных на презентацию Советского государства как пример триумфа коммунистической системы, «величайший документ победы социализма над капитализмом еще на одном фронте – на фронте строительства городов», является создание новой невиданной столицы. В соответствии с Генеральным планом 1935 года расширяются и перестраиваются основные магистрали и площади, готовые принять демонстрации и шествия граждан счастливой страны. Важной концепцией в решении градостроительных задач становится ансамблевый подход. Сам город планировался как священное место, где проходят церемонии в честь великих событий, где находится пирамида-гробница с телом вождя. Старый дореволюционный город намеренно представлялся грязным, захолустным и подлежащим уничтожению, а образ новой, благоустроенной Москвы

намеренно отождествлялся с новыми принципами ведения быта и построения государственности.

В целом, через сложный путь формирования и развития советской архитектуры можно проследить социальные изменения в жизни людей. Тектонические сдвиги, происходившие в обществе и, соответственно, в архитектуре, с документальной точностью отражены в облике городов и поселков, врезались в повседневную жизнь людей. Они с непредвзятой точностью иллюстрируют и раскрывают будущим поколениям потаённую суть профессиональных, общекультурных и социальных коллизий, происходивших в это время.

Можно сказать, что современное состояние общества еще не получило окончательного и четкого определения основных моментов, которые его характеризуют. И все же, во все периоды человек знал, куда стремиться, и его мышление, пускай и идеологически направленное, во многом утопическое, активно выражалось в окружении. Сейчас создается впечатление, что человек заблудился; возможно, это подготовка к переходу на новый этап.

Олійник С. В., аспірант

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, Україна*

СОЦІОКУЛЬТУРНА ГЕТЕРОГЕННІСТЬ МІСТА

Сучасна соціокультурна сфера життя людини незворотно змінюється. Суспільство споживання стає суспільством «емоційного насичення». Зміни в соціокультурній сфері багато в чому обумовлені технічним прогресом, який абсолютно змінив спосіб життя людини, а також її сприйняття навколишнього середовища в цілому. Процеси технологічного розвитку і глобалізації спричинили прискорення урбанізації та утворення агломерацій. Вони в буквальному сенсі слова починають захоплювати міста і знищувати їх зсередини. Ускладнюється міське середовище і місто, як таке, починає сприйматися зовсім інакше, ніж це було раніше. Урбаністи в пошуках визначення сутності сучасного міста давно зіткнулися зі складною, гетерогенною (що складається з різних за своїми властивостями елементів) ситуацією: мінливим, індивідуальним міським середовищем [2–4].

На даний момент соціогуманітарна література про місто являє собою строкату в предметному і методологічному плані мозаїку фрагментів міського життя, які не складаються у пізнавану усіма картину однозначної реальності: для представників різних наук, що досліджують місто, та прихильників різних парадигм існує своє розуміння міста, своя міська реальність, що відрізняються як своєю онтологією, так і релевантними їй